NECH SE ZAVŘÍT. UTEČ Z VĚZENÍ. NEZAMILUJ SE.

JAKO LAPIT DIVOKÉHO PTÁČKA

BROOKE FAST

PŘELOŽILA DANIELA ČERMÁKOVÁ

JAKO LAPIT DIVOKÉHO PTÁČKA

BROOKE FAST

JAKO LAPIT DIVOKÉHO PTÁČKA

PŘELOŽILA DANIELA ČERMÁKOVÁ

Red

Copyright © Brooke Fast 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Daniela Čermáková, 2026
Cover © Julianna Lee, 2026
Cover illiustrations © Leo Nickolls, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8766-1

Mému miláčkovi. Život s tebou je jako splněný sen.

1

Sto dvacet sedm.

Přesně tolik životů už jsem během let vyměnila za plné břicho.

Dneska jich bude sto dvacet osm.

Schovávala jsem se v potemnělém výklenku v uličce už od poledne, z pachu moči a zahnívajících odpadků mi slzely oči.

Svaly jsem měla ztuhlé, potřebovala jsem se protáhnout, ale ovládla jsem se. Nespouštěla jsem pohled ze vchodu do domu, který zjevně sloužil jako úkryt.

Omšelá budova stála mezi dvěma rozpadajícími se bytovými domy. Vstupní dveře byly natolik opotřebované, že by je z pantů nejspíš vyrazilo jediné dobře mířené kopnutí.

Proč mu to trvá tak dlouho?

Většinou jsem uprchlíky spoutala a odtáhla je k městské věznici dřív, než slunce zapadlo za střechy mrakodrapů a pokračovalo ve svém sestupu k horizontu. Následně by je převezli do Endlocku, vězení, jež se nacházelo asi sto šedesát kilometrů od hranic velkoměsta. Tam by pak čekali na svůj osud – na smrt z rukou občanů Dividia.

Aggiina informátorka tvrdila, že uprchlík se chystá odejít z úkrytu před setměním, jenže zatím se vůbec nic nedělo a v tuhle večerní hodinu bývalo v Dolním sektoru rušno. Obchodníci pokřikovali, tlačili vratké vozíky po ulicích a snažili se prodat

poslední zboží pracovníkům z denní směny, kteří pospíchali utratit své skromné mzdy. Postavy schované pod tmavými kapucemi přitom procházely davem v naději, že zaslechnou informace, které by mohly prodat úředníkům za pár kreditů navíc.

Opatrní kolemjdoucí vrhali mým směrem rychlé pohledy, když míjeli moji skrýš. Nejspíš mě považovali za strážného na obchůzce.

Jenže já byla něco horšího.

Lovkyně lidí – zrádkyně.

Dveře domu, který jsem hlídala, se na pár centimetrů pootevřely, a tak jsem se do výklenku vmáčkla ještě víc. Dech se mi zadrhl v hrdle ze strachu, že bych mohla uprchlíka vylekat a skončit s prázdnýma rukama.

O chviličku později se dveře otevřely dokořán a ven pomalu vyšel elegantně oblečený člověk. Odvážně vplul do davu valícího se ulicí, v naději, že splyne s vlnou lidí z Dolního sektoru, kteří tudy každý den procházeli.

Opustila jsem svou skrýš. S pochmurným úsměvem na rtech jsem vyrazila za vzdalujícím se uprchlíkem.

Brzy bude po všem. Úplně jsem viděla, jak mi kredity v náramku narůstají z pár desítek na tisíce. Dost na to, abych zaplatila nájem na několik měsíců a doplnila do spíže zásoby, díky nimž s bratrem Jedem přečkáme celou zimu. Možná by mohly stačit i na nové boty místo těch, které se mi už rozpadaly na nohou, a na zimní kabát pro Jeda.

„Torine Bonde," zavolala jsem.

Postava se zarazila uprostřed kroku a ohlédla se. Muži sklouzla kapuce a odhalila kštici hnědých vlasů protkaných stříbrem. Únavu v očích podtrhovaly fialové kruhy a jemné vrásky.

„Stůj," nařídila jsem, když znovu vykročil. Rukou jsem sáhla pro pouta za opaskem černých kapsáčů. „Nechci ti ublížit."

Což byla tak trochu lež. Nevadilo by mi dostat se do rvačky s obyvatelem Horního sektoru – s jedním z boháčů, kteří jenom brali a brali a přitom sledovali, jak hladovíme.

„Tak to nedělej."

S tím Torin zmizel v davu jako stín, který spolkla řeka pohybujících se těl.

Sakra.

Věděla jsem, že jestli dojde až na hraniční stanoviště, kde probíhala kontrola osob přecházejících mezi Dolním a Prostředním sektorem, přijdu o svoji výhodu. Tisíce lidí stály v řadě po obou stranách stanoviště a čekaly, až jim strážci zkontrolují náramky, aby ověřili jejich totožnost a potvrdili, že mají povolení přejít hranici sektorů. Jestli se tam Torin dostane, buď ho ztratím v moři lidí, nebo ho jeden ze strážných pozná a shrábne *moje* kredity.

Hranice oddělující dva sektory se nedala přehlédnout – budovy v Dolním sektoru vypadaly jako polorozpadlé pozůstatky minulého světa, jež se nezměnily od doby, kdy Rada po druhé občanské válce rozdělila město na tři části.

O několik bloků dál, na druhé straně kontrolního stanoviště, se nacházel Prostřední sektor plný nových budov a dobře oblečených obyvatel. Jejich nažehlené obleky a rozevláté šaty však představovaly jen začátek propasti mezi námi.

Torina jsem zahlédla v davu. Prodíral se mezi lidmi, kteří však jeho postup zpomalovali.

Co nejrychleji jsem běžela po okraji tlačenice.

Pouta u pasu mi při každém kroku narážela do stehna a cinkala, ale v dusotu bot dopadajících na udupanou hlínu nebyl ten zvuk skoro slyšet.

Torin se ohlédl přes rameno a zjevně si úlevně vydechl, když mě za sebou neviděl.

Přesně jak jsem chtěla.

Právě v tu chvíli jsem mu vstoupila do cesty.

Spadla mu brada a já bych se při pohledu na jeho výraz možná i rozesmála, kdyby nezvedl ruku a neohnal se po mně pěstí.

Vyhnula jsem se mu a udeřila ho do nohou, takže se svalil na prašnou ulici. Někteří kolemjdoucí uskočili a zalapali po dechu, jiní se na nás jen zamračili a obešli nás.

Torin vykřikl, nabral do hrsti hlínu a štěrk a mrštil je po mně.

Vyjekla jsem a kryla si oči, ale ucítila jsem, jak mě úlomky štípou do tváří.

Torin tak měl dostatek času vyškrábat se na ruce a kolena, ale vrhla jsem se mu na záda, než se stihl postavit. Oba jsme se svalili na zem na jednu hromadu.

Torin se převalil, až se dostal nade mě a já ucítila jeho zkažený dech. Praštila jsem ho hlavou do tváře, než stačil vymyslet co dál. Jeho zuby narazily do mého čela, čímž se jeho výkřik ztlumil.

„Ty zkurvená mrcho!" zařval a vyplivl jeden zub a spoustu krve. Trocha přistála i na mém obličeji.

„Jak originální," zamumlala jsem. Ušklíbla jsem se, protože jsem ucítila, že mi jeho krev stéká po kůži. „Kdyby se tak za kredity dal koupit mozek."

Chvilku jsem se věnovala představě, že si Torinův zub schovám do kapsy. Lovci, kteří navštěvovali Endlock, často sbírali zuby svých obětí a nosili je na řetízku kolem krku nebo je obrousili do podoby šňůry perel. Už jsem viděla zuby jako manžetové knoflíčky nebo uprostřed extravagantních diamantových prstenů. Jednalo se o morbidní trofeje – o symboly postavení. Ti, kteří v lovení lidí příliš nevynikali, si zuby kupovali od obchodníků v zadních uličkách tržišť, aby se před svými soukmenovci mohli vychloubat. Viděla jsem dokonce sousedy, kteří si vytrhli vlastní zuby, aby je za obzvlášť drsných zim prodali boháčům, a získali tak kredity na nájem nebo na jídlo pro své děti.

Torin mě popadl kolem krku, takže mě odřízl od zásoby vzduchu a smysluplných myšlenek. Mlátila jsem kolem sebe a hledala nějakou zbraň, ale prsty jsem nahmatala jenom hlínu. Pud sebezáchovy mi velel kopnout ho mezi nohy a pak ho přesně mířenou ranou udeřit do hrdla. Odstrčila jsem ho od sebe, donutila ho lehnout si na břicho a vrazila mu koleno do zad. Při tom jsem se snažila popadnout dech a dostat do plic dostatek vzduchu.

Odepnula jsem z opasku pouta a pevně je zajistila kolem Torinových zápěstí.

Nadával, ale podařilo se mu zkroutit krk a podívat se na mě. Vyhnula jsem se jeho pohledu.

Nikdy se oběti nedívej do očí.

První pravidlo lovců lidí.

„Mám děti," zakňoural.

Polkla jsem.

Stejně jako moji rodiče, když je Rada poslala do Endlocku.

Dividiu vládla Rada, jež vznikla po válce – tvořili ji tři vůdci volení výborem úředníků z každého sektoru.

Každý z členů Rady měl přidělený jeden sektor, v němž dohlížel na dodržování předpisů: radní Elderová spravovala Dolní sektor, radní Baskan Prostřední a radní Peña Horní.

Všichni tři žili v Horním sektoru v obrovských domech, do kterých by se vešly desítky lidí.

„Prosím. Nechci umřít," šeptal Torin zoufale.

Přecenil můj charakter, jestli si myslel, že se nad ním po tom jeho žadonění smiluju.

„Já taky ne," zamumlala jsem. Soucit Jeda naživu neudrží.

Zástupy dál netečně proudily kolem nás, důkaz toho, kolik lidí je každý den zatčeno a odvedeno do Endlocku.

Mnozí z často se vracejících návštěvníků vězení si platili za lov druhořadých zločinců – obvykle si totiž nic jiného dovolit nemohli.

Bohatí však zbožňovali, když to mohli natřít někomu ze svých vlastních řad. A vězeň jako Torin? Lovci z Horního sektoru budou celí nedočkaví, až si na něj budou moct vystřelit.

Ráno se mi skoro zastavilo srdce, když jsem zkontrolovala zločineckou databázi na starodávném tabletu, který jsem si před pár lety pořídila z druhé ruky za ušetřené kredity. Vyskočil na mě inzerát, abych zašla do kanceláře Endlock Experience v Dolním sektoru a domluvila si cenově výhodný lovecký balíček zahrnující stravování a ubytování na dvě noci na tábořišti s výhledem na vězeňský areál.

Rezervujte si balíček ještě dnes a získejte zdarma fotografie a vylepšení zbraní!

Při pohledu na text na obrazovce jsem si odfrkla, zavřela inzerát a začetla se do aktualizovaného seznamu hledaných zločinců.

Vedle Torinova zrnitého snímku zářila odměna za jeho dopadení ve výši deset tisíc kreditů.

Jednalo se o největší odměnu, jakou jsem kdy za něčí hlavu viděla, a věznice na prodeji jeho života lovci vydělá minimálně dvakrát tolik.

Nikdy jsem neměla dostatek prostředků ani chuti účastnit se lovu, ačkoliv jsem do vězení poslala už spoustu lidí. Dalo by se říct, že jsem jim prakticky podepsala rozsudky smrti.

Zjistila jsem, že tahle práce je návyková, jako hraní nebo alkohol. Vzbuzovala v lidech pocit moci, dojem kontroly ve společnosti, která nás omezovala nekonečnými pravidly. Pravidly ohledně toho, na jak dlouho můžeme přes den opustit naše domovy. Pravidly, kam můžeme v Dividiu chodit – navštívit Prostřední a Horní sektor jsme mohli jen s oficiálním povolením.

Vydechla jsem, zvedla Torina a postrčila ho k městskému vězení.

„Copak pro mě dneska máš, Raven?“ zeptal se kapitán Flint strohým a bezcitným hlasem, poté co nás obklopily betonové zdi.

Věznice patřila k nejnovějším budovám v Dolním sektoru, ale zároveň působila nejméně přívětivě.

Přední místnost netvořilo nic víc než šedé stěny a zamřížovaná okna. Uprostřed stál jen stůl a zeď za ním zakrývala krvavě rudá vlajka. Uprostřed vlajky vystupovaly tři černé propojené kruhy – jeden nahoře a dva dole. Tři kruhy. Tři sektory. Tři radní. Vlajka Dividia.

Silné vstupní dveře odstřihly klábosení na ulici, takže jsme se ponořili do napjatého ticha přerušovaného jen nepřirozeně znějícím hlasem vycházejícím z malé obrazovky tabletu, který držel kapitán Flint v ruce.

„Přicházíme s mimořádnými informacemi ohledně útoku na západní kvadrant polí, k němuž došlo před necelými dvěma týdny. Po neúnavném vyšetřování městské stráže Rada oznámila, že za požárem, který zničil velkou část blížící se městské sklizně a vedl k úmrtí několika pracovníků a také Silase V. Eldera,

manžela radní Caltriony Elderové, stojí Eris Cybin, známý terorista a vůdce rebelské organizace zvané Kolektiv.“

Zamžourala jsem na tablet.

To přece nemůže být pravda.

Eris vedl buňku Kolektivu v Horním sektoru. Přestože v minulosti podnikl několik demonstrací a útoků proti Radě, žádný z nich se nezaměřoval na městskou sklizeň. Něco takového by se Rady sotva dotklo – trpěl by především Dolní sektor. A kdyby byl Kolektiv odpovědný za úmrtí manžela radní Elderové, jen by to vedlo k dalším hlídkám a zatčením, ať už oprávněným, nebo ne.

„Stále probíhá vyšetřování, co Elder za hraniční zdí Dividia vůbec dělal. Stráž se domnívá, že Kolektiv naplánoval jeho únos a popravu. Eris Cybin je dosud stále na svobodě.“

Zpravodajství přešlo v reklamu na klenotnictví v Prostředním sektoru, jež se specializuje na vyřezávání endlockých zubů do náramků s přívěsky.

Flintova boubelatá postava se hrbila nad přístrojem a neodtrhl oči od obrazovky, ani když jsem Torina postrčila před sebe.

Torin se během krátké cesty do vězení vlekl a zrychlil až ve chvíli, kdy jsem vytáhla dýku a pohrozila mu, že mu ufiknu jeho chloubu. Pak už jsem mu sotva stačila.

„Torina Bonda,“ oznámila jsem a předala ho strážným vedle Flintova ozdobného stolu.

Flint pustil přístroj a plně se soustředil na muže, kterého jsem mu přivedla.

„U všech radních, ty jsi dopadla uprchlíka z Horního sektoru?“ Zadíval se na mě svýma modrýma očima, ale nedokázala jsem říct, jestli obdivuje moji odvahu, nebo ho pobavila moje hloupost.

„Flinte, bavíme se tu o deseti tisících kreditech.“

Podíval se na papír a pátral po Torinově jméně. „Co provedl?“

„Jeho žena měla loni poměr. Když ji Torin načapal, nahlásil jejího milence strážným – namluvil jim, že mu ukradl cenné hodinky. Ten muž kvůli tomu skončil v Endlocku, kde ho zabili. A pak před pár týdny Torinova manželka objevila ty hodinky schované v jeho pracovně a nahlásila ho.“

Flint hvízdl. „Zajímavé.“

„Ta mrcha to na mě nastražila,“ zavrčel Torin. Stráže s ním zacloumali, dokud nezmlkl.

Ohrnula jsem ret. Promluvila jsem na Flinta, ale dostatečně nahlas, aby mě slyšel i Torin. „I kdyby to neudělal, není snad dostatečný zločin sledovat děti, jak hladoví, zatímco sám má jídla víc, než co dovede sníst?“

Možná to nebylo fér. Možná jsem Torinovi jen záviděla, že se narodil do rodiny, která nic netuší o strádání nás ostatních.

Jídlo však nebylo to jediné, co odlišovalo Dolní sektor od Horního. Skončit ve vězení bylo v Dolním sektoru skoro stejně tak snadné jako dýchat. V Horním sektoru však strážní většinu občanů jen plácli přes ruku, pokud spáchali něco jiného než nejzávažnější zločiny.

A Torinův čin se rovnal vraždě.

Flint jen zabručel, aby neřekl nic neuctivého o Horním sektoru, protože mohl poslouchat nějaký špeh Rady.

Strážní s Torinem zmizeli za dveřmi. Torin bude zavřený v zadržovací cele, dokud ho s dalším transportem nepřevezou do Endlocku.

Flint na mě zavrtěl hlavou, vzal tablet a vyťukal přístupový kód do odměňovacího systému. „Dneska se nic moc neděje. Jsi první, kdo se tu objevil.“

Stiskl poslední tlačítko a můj náramek zavibroval. Podívala jsem se na ciferník a sledovala, jak kredity na malém displeji pomaloučku narůstají. Tělo mi zaplavila úleva.

Po poslední odměně minulý měsíc už mi zbývalo jen padesát kreditů. Tehdy jsem dostala ženu jménem Perri.

V Dolním sektoru bujela spousta nelegálních obchodů, ale ten Perrin patřil k nejlukrativnějším. Těžila totiž ze zoufalství. Prodávala falešná léčiva. Antibiotika, jež proti infekci nezabírala, padělané léky na srdce – cokoliv, co šlo na odbyt. Aggie zaslechla zvěsti o tom, že Perrino zatčení tomuhle podnikání příliš neuškodilo, a tak jsem se stále snažila najít další, kteří do toho byli zapletení.

Přimhouřila jsem oči, když se číslo na displeji zastavilo těsně nad osmi tisíci. Obrátila jsem se na Flinta. „Osm? Mělo to být deset.“

S úšklebkem pokrčil rameny. „Přivedla jsi mi poškozené zboží. Chybí mu zub a má monokl. Víš, že za to v Endlocku nedávají tolik.“

Znělo to, jako by zranění vězňů, jejich *životy*, představovaly jen nepříjemnost pro jeho bankovní účet – jenže kdybych tu myšlenku vyslovila nahlas, stal by se ze mě pokrytec.

I já totiž těžila z jejich smrti.

„Jedovi už je osmnáct,“ vyhrkla jsem místo toho v naději, že v něm vzbudím lítost a přihodí pár kreditů navíc. Právě kvůli svému bratru Jedovi jsem lovila zločince – závisel na mně a já bych udělala cokoliv na světě, abych mu zajistila dostatek jídla.

„Už?“ Flint zahvízdal, odhlásil se z odměňovacího systému a zbavil mě možnosti získat něco navíc. „Pamatuju si na den, kdy jsi sem přišla poprvé.“

Jedovi tehdy bylo jedenáct a mně šestnáct.

Vězení v mých nevinných očích působilo děsivě. Strohé betonové zdi a mohutní strážci, kteří řvali přes zamčené dveře, když se vězni na druhé straně příliš rozdivočeli. Kapitán Flint mi tehdy bez mrknutí oka vytiskl seznam hledaných uprchlíků. Následující den jsem odešla ze školy a vydala se pátrat po svém prvním zločinci.

Ovšem navzdory všem Flintovým nedostatkům jsem mu byla nesmírně vděčná. Bez jeho pomoci bychom s Jedem hladověli na ulici, protože bychom nedokázali zaplatit nájem našeho zchátralého bytu.

„Uteklo to strašně rychle,“ prohodila jsem chabě. Což je pravda. O Jeda jsem se starala od smrti našich rodičů před sedmi lety.

Teď se Jed stal plnoprávným členem společnosti a za jakékoliv prohřešky bude souzen jako dospělý, místo aby dostal jen záznam.

Nezletilí mohli spáchat maximálně dva prohřešky a stále se udržet v mezích zákona. Pokud tuto hranici překročili, pokud

se dopustili třetího, skončili bez ohledu na věk v Endlocku a mohli být vybráni jako cíle k ulovení.

Pokud dítě spáchalo nějaký zločin, městští strážní mu klasickým vystřelovacím nožem vyryli do ramene dlouhou, hlubokou rýhu – díky jizvám pak sledovali, kolik šancí každému nešťastníkovi zbývá.

Bezděčně jsem si promnula dvě silné a vystouplé jizvy vzadu na svém levém rameni.

„Radši už jdi." Flint mi pokynul ke dveřím – už ho to se mnou nebavilo a chtěl se vrátit ke sledování zpráv. Nohy v ponožkách si položil na stůl. „Nechť nad tebou Rada bdí."

Mávla jsem mu na podzrav, prošla kolem hlídačů, kteří střežili vstup do městského vězení, a přitom zamumlala požadovanou odpověď. „Nechť nás vede k věčnému míru."

2

„Natoč mi jedno pivo, Verne.“

„Nejdřív zajdi za Aggie,“ zavrčel hostinský a mastným hadrem utřel poškrábaný dřevěný pult. „Je vzadu s ostatními.“

„Klidně si s ní můžu promluvit i se džbánkem piva v ruce, vlastně mi to s ním půjde dokonce ještě *líp*,“ odsekla jsem. Mávla jsem náramkem jeho směrem a ukázala mu displej plný kreditů. Říkat tomu patoku pivo bylo trochu přehnané – pro ten podomácku uvařený nápoj, který Vern nelegálně vyráběl, to vlastně byla pochvala.

Buclatý muž s vlasy jako hřebíky vlastnil zatuchlý hostinec v suterénu – trefně pojmenovaný U Verna – tak dlouho, jak si všichni pamatovali. Měl neustále mrzutou náladu a moc toho nenamluvil, ale dokud štamgasti platili útratu a drželi jazyk za zuby, když se objevily hlídky, bylo mu úplně ukradené, co se pod jeho protékající střechou odehrává za nekalosti.

Vern se zadíval na můj náramek a strčil mi do ruky džbánek, až pivo vyšplíchlo a polilo mě.

„A teď zajdi dozadu,“ požádal mě a nevrlým pohledem probodl dalšího platícího zákazníka.

Zvedla jsem sklenici v posměšném přípitku, ale pak jsem se zarazila a přimhouřila oči, protože ze schodů do hostince sestupoval Jed.

V osmnácti byl samá ruka samá noha. Se svými světlými vlasy, velkýma modrýma očima a směsicí pih na bledých tvářích jako by našemu otci z oka vypadl.

Ačkoliv jsem byla starší o pět let, lidé mě často považovali za jeho mladší sestru.

Já jsem zdědila matčiny rysy – šedé oči a dlouhé, tmavě hnědé vlasy, které mi ve vlnách spadaly až do poloviny zad. S Jedem nás spojovala jen naše světlá pleť.

„Co tady děláš?" vyštěkla jsem. Popadla jsem ho za loket a odtáhla do prázdného kouta hostince. „Měl bys být v práci. Už je skoro zákaz vycházení."

„Vždyť už tam jdu." Jed protočil panenky a vytrhl se z mého sevření. „Potřeboval jsem si jenom rychle něco vyřídit."

„U Verna?" podivila jsem se s povytaženým obočím. „Co?" Rozhlédla jsem se, ale nikdo si nás zřejmě nevšímal.

Jed se pokusil projít kolem mě, ale natáhla jsem paži a odmítla ho pustit.

„Víš, proč jsem přišel, Raven," zašeptal a kývl směrem k soukromému salonku. „Už mi je osmnáct. Můžu projít zasvěcením."

„V žádném případě," ucedila jsem. Musela jsem se ze všech sil držet, abych nezvýšila hlas. „Do tohohle se nebudeš plést. Není to bezpečné." Hruď se mi stáhla panikou, když jsem si představila, že by ho chytili a poslali do Endlocku. Dostala jsem nás až sem díky tomu, že jsem se od Kolektivu držela co nejdál, ale samozřejmě že chtěl jít ve šlépějích našich rodičů a přidat se ke skupině rebelů.

„Nepotřebuju, abys mě pořád chránila." Jedovi se chvěl hlas a ruce svěšené podél boků sevřel do pěstí. „Přestaň mě využívat jako výmluvu k zatýkání lidí, abys měla z čeho zaplatit nájem."

„Jede, já –"

„Každým, koho jim předhodíš, podporuješ Radu. Stavíš se na jejich stranu. Nejsi o nic lepší než lovci, kteří si libují v tom, že vězni vpálí kulku do hlavy."

Zavřela jsem pusu a jeho slova se do mě zařízla jako tisíc úlomků skla. Věděla jsem, že moji práci neschvaluje, ale skoro nikdy jsme se o tom nebavili. Stejně jako o našich rodičích.

„Žádná jiná strana neexistuje," zašeptala jsem dopáleně. „Jenom strana Rady, nebo smrt."

„Zníš přesně jako oni," vyštěkl Jed. „Ani nechceš *zkusit* něco jiného."

„Kdybych místo tebe nedostala záznam, možná bych měla na vybranou," sykla jsem. Jakmile mi ta slova vylétla z pusy, přála jsem si je vzít zpátky.

Byla pravda, že jsem za Jeda přijala trest a že se dvěma záznamy už mě v žádné továrně nechtěli najmout. Nebyla to však jeho chyba, ale moje. Bez mrknutí oka bych to udělala znovu. Vzala bych na sebe veškerou jeho bolest, kdyby to šlo.

Jen na mě chvilku zíral, rty semknuté do tenké linky, načež se otočil na patě a vyrazil k východu.

„Kam jdeš?" zeptala jsem se a odhrnula si pramen vlasů z horké tváře.

„Do práce. Právě teď se na tebe nemůžu ani podívat."

Jed bez jediného ohlédnutí vyšel schody z hostince a já zvedla džbánek piva a spláchla všechny pocity nakyslou tekutinou.

„Opíjíš se, abys vydržela sama se sebou, Thorneová?"

Zasténala jsem a vzhlédla k Aggiině synu Graylinovi. Opíral se o bar, konečky hnědých vlasů protkaných zlatými pramínky se mu kroutily z vlhkého vzduchu v místnosti a mezi prsty točil dýku.

Pokrytecký hajzl.

Existovala doba, kdy si moje máma a Aggie spiklenecky špitaly, když viděly, jak mě Gray popichuje a já se na oplátku červenám.

A pak tu byl ten ukradený polibek týden po mých šestnáctých narozeninách. Seděli jsme tehdy na střeše našeho bytového domu a dusivé letní horko ustoupilo příjemnému chladnému vánku. Gray zkrášlil pustý betonový prostor dekou a zbytky několika Aggiiných domácích svíček, jejich tlumené světlo mu zjemnilo rysy, zatímco obloha přecházela z modré do oranžové a růžové a pak do sametově černé s mihotajícími se hvězdami.

Gray se sklonil, upřel na mě své smaragdové oči a vzal mě za bradu. Rozechvěle jsem vydechla, když zrušil vzdálenost mezi

námi. Naše rty se o sebe otřely a my přeskočili hranici přátelství a vrhli se do něčeho nového.

Další den byli moji rodiče zatčeni.

A pár dnů nato zemřeli a ze mě se stala lovkyně lidí, abych se postarala o Jeda.

Což mi Gray nikdy neodpustil.

Pokud budeme držet při sobě, mohli bychom mít šanci přežít. Právě kvůli tomuhle vyhrávají, Raven. Kvůli tomu, že se staráme jen sami o sebe a nedržíme při sobě.

Jeho slova zpočátku působila upřímně a spíš jako prosba. Když však uviděl, že se ve mně něco změnilo a že udělám cokoliv, abych zajistila Jedovo přežití, ochladl a odvrátil se ode mě. Jako by mě už neznal a já neznala jeho. Jako by se všechny ty roky rozplynuly tváří v tvář prázdným kuchyňským skříňkám a nezaplacenému nájmu.

Potřásla jsem hlavou, abych si ji pročistila. „Možná to je jediný způsob, jak vydržet ve *tvojí* společnosti."

Gray se uchechtl a zářivě se na mě usmál, ale až do zelených očí mu ten úsměv nevystoupal. „Kam šel Jed?"

Odvrátila jsem oči od jeho pohledu, v němž se zračily emoce, jakási směsice smutku a pohrdání, a pohlédla na bezpočet drobných jizviček na jeho opálených tvářích a rukou. Některé už vybledly, tak jako dlouhá rána na levém spánku, jak propadl podlahou naší vytvořené pevnosti v opuštěné továrně, když mu bylo dvanáct. Jiné byly natolik čerstvé, že je jistě utrpěl při plnění úkolů Kolektivu. Byl stejně vysoký jako Jed, ačkoliv rozhodně nevypadal tak vyzáble – obnošená košile se mu napínala tolik, že jsem si ani nemusela představovat tvrdé svaly pod ní.

„Drž se od něho dál, Grayi."

Praštila jsem džbánkem o pult. Mávla jsem náramkem na Verna a popadla další pivo, které nesl jinému zákazníkovi. Zaklel, ale já na něho jen zamrkala a přešla hostinec ke dveřím vedoucím do zadní místnosti. Gray mi byl v patách.

„Hetty při posledním lovu zabili." Opalina slova se do mě zařízla, jakmile jsem vklouzla do místnosti. Moje oči se postupně

přizpůsobily a já zjistila, že mluví s Aggiinou manželkou Lorií. „Musíme poslat náhradu, pokud chceme Kit dostat ven. Ideálně někoho s bojovými zkušenostmi, pokud má přejít přes Pustiny. Kromě drsných podmínek, které tam panují, máme zprávy, že tam cestující okrádají mrchožrouti, a někdy je dokonce i unášejí."

Svraštila jsem obočí. Snažit se přejít přes Pustiny představovalo stejný rozsudek smrti jako pobyt v Endlocku.

Loria ke mně zalétla pohledem a zvedla ruku, aby Opal zarazila.

„Zapíjíš svoje problémy?" zeptala se Aggie do ticha, jež následovalo. Co to na téhle rodině je, že jim vadí, když si dám pár piv?

Aggie trůnila v čele dlouhého stolu a kouřila hliněnou dýmku. Loria seděla s rukama zkříženýma na hrudi po její pravici a probodávala mě přimhouřenýma očima. Většinu dalších židlí u stolu zabírali lidé různého věku. Prázdná zůstala jen dvě místa: vlevo od Aggie a na druhém konci stolu, na něž rychle vklouzl Gray.

Prostor osvětlovalo několik svíček zalévajících každou tvář oranžovou září. Kromě továren, které fungovaly dvacet čtyři hodin denně, musel celý náš sektor po večerce a vypnutí elektřiny používat svíčky a olejové lucerny. V Dolním sektoru bujela největší kriminalita, což Radě posloužilo jako výmluva, aby vyhlásila noční zákaz vycházení. Radní tvrdili, že se nás tím snaží chránit, ale spíš jim šlo o to, aby Prostřední a Horní sektory získaly z omezené elektrické sítě dostatek proudu.

Dolní sektor měl nejvyšší počet obyvatel – téměř sto tisíc lidí, tolik jako Prostřední a Horní sektor dohromady –, ale tísnili jsme se v nejmenší části města v malinkatých obytných domech jako kolonie mravenců.

„Vinu z toho, že člověk pošle dalšího člověka na smrt, dokáže zahnat jenom džbánek piva pokojové teploty." Zvedla jsem sklenici a zhluboka se napila. Jed navíc pracoval až do rozbřesku. Až doklopýtám zpátky domů, tak mě v tomhle stavu neuvidí.

Ani mě nebude dál odsuzovat

Jakmile bylo Jedovi osmnáct, musel nastoupit na příšerné noční směny v čističe vody. Dostával za to pouhou almužnu,

ale nic jiného nenašel, a tak musel místo přijmout, než se objeví něco jiného.

„Zasloužil si to, drahoušku," odvětila Aggie tiše. Odhrnula si z obličeje prošedivělý pramen vlasů, který se jí uvolnil z copu. Na opálené, vrásčité tváři jí spočíval smutný úsměv. Už věděla, že jsem dopadla Torina – měla své lidi úplně všude. „Sedni si k nám."

Usedla jsem a kývla na ostatní členy Kolektivu, načež jsem z kapsy vytáhla složený papír. Posunula jsem ho přes stůl k Aggie.

„Tady máš," zašeptala jsem tak, aby mě ostatní neslyšeli. „Tacha Vanilová. Svobodná matka. Zůstala na ulici, když se dům, v němž žila, loni zřítil. Je hledaná za krádež několika přídělových dávek na trhu. Našla jsem ji, jak prohrabuje popelnice v uličce za čističkou, kde pracuje Jed."

S Aggie jsme měly dohodu. Výměnou za informace ohledně místa pobytu uprchlíků, kteří spáchali vážné zločiny, jsem jí pomáhala najít ty, kteří si nezasloužili skončit v Endlocku, natož tam zemřít. Kolektiv je odvedl a našel jim úkryt. Netušila jsem, jak to dělají, a nikdy jsem se na to neptala.

Aggie vděčně přikývla, schovala list do šátku a tiše pronesla: „Postaráme se o to."

„Takže čemupak vděčíme za to, že jsi nás dneska večer poctila svojí přítomností?" rýpl si Gray z druhého konce stolu. „Opouštíš temnou stranu, aby ses k nám oficiálně připojila?"

„Leda ve snu." Opřela jsem se na židli, položila si nohy v botách na stůl a sledovala, jak kousky uschlého bláta odpadávají na poškrábaný dřevěný povrch. „Přišla jsem jenom kvůli tomu, že pro mě Aggs má nějakou práci. Prý za ni dostanu pěkně zaplaceno."

Kromě dohody s Aggie jsem se od aktivit Kolektivu obvykle držela co nejdál. Vždyť naši rodiče skončili v Endlocku právě kvůli tomu, že rebelům pomáhali.

A kvůli mé nevymáchané puse.

Aggie však byla matčinou nejbližší přítelkyní, pevná součást mého života. Díky prostředkům od ní a částce za dopadení Torina možná budu mít dostatek kreditů, abych vybavila naši spižírnu a uplatila dozorce v čističce, aby Jeda přesunul na denní směnu.

„Samozřejmě," vyštěkl Gray, jako by mi četl myšlenky. „Ty se staráš jenom o kredity. Tvoji rodiče by byli –"

„Grayline," vyštěkla Aggie na svého syna, jako by byl jenom děcko, a ne pětadvacetiletý muž.

Při zmínce o mých rodičích se mi do tváře nahrnulo horko, ale na návnadu jsem se nenechala chytit. „Tak to není." Zvedla jsem džbánek a zhluboka se napila, načež jsem jím praštila o stůl. „Starám se i o sebe, Grayi."

Vstal, ale pak se zarazil, když Aggie zvedla ruku.

„To by stačilo," oznámila a mocně potáhla z dýmky. „Na tomhle světě je už tak dost násilí, aby vydrželo na mnoho životů. Tady žádné nestrpím." Z úst se jí linuly úponky kouře a obalily mě květinově sladkou vůní železníku, který šlukovala, aby zmírnila bolest kloubů.

Graylin přikývl a sklapl, ale předtím mě ještě probodl zachmuřeným pohledem.

„Když už mluvíme o násilí," vzala jsem si slovo a zaznamenala, že jedna tvář u stolu chybí, „neměl tu dneska večer být i Eris?"

Tu a tam se schůzek v Dolním sektoru účastnili i další vůdci buněk, aby si mezi sebou vyměnili informace, jež nechtěli svěřovat poslíčkům.

„Vážně si myslíš, že by se tu po těch dnešních zprávách objevil?" Grayova slova překypovala blahosklonností.

„Takže je to pravda?" Zadusila jsem jiskřičku naděje, že by šlo o někoho jiného. Že by Eris nezašel tak daleko a nezničil zásoby potravin.

„Je pravda, že část sklizně shořela," přiznala Aggie se svěšenými koutky. „Ale nedokázali jsme se s Erisem spojit, abychom si potvrdili jeho údajnou účast na celé akci. Někteří členové Kolektivu se domnívají, že ten požár nařídila Rada."

Spadla mi brada. „Rada? Proč?"

„Aby to hodili na Kolektiv," vyštěkl Gray.

„V posledních měsících se názor veřejnosti na nás změnil," vložila se do toho Loria. „K lepšímu. Rekruti v programu, který vede Gray, dokázali rozdat tisíce dodatečných přídělových dávek

a dali jasně najevo, že pocházejí od Kolektivu. Zaelova a Opalina skupina opravuje jednu z opuštěných továren, aby měly další rodiny střechu nad hlavou. Občané si nás spojují s bezpečím a ochranou."

Zavrtěla jsem hlavou. „Možná že Rada chce získat zpátky příze veřejnosti, ale kvůli tomu by přece neničila zásoby potravin. Už takhle hladovíme. A Silas Elder při tom požáru zahynul. Proč by něco takového dovolili?"

„*Nevíme*, jestli za tím je opravdu Rada," namítla Opal. „Je to jen teorie."

„Radši nás nechají vyhladovět, než abychom si mysleli, že přežijeme bez jejich nadvlády," ucedil Gray. „A lidi nás budou nenávidět, pokud uvěří, že ničíme jejich zásoby potravin."

To ovšem nevysvětlovalo úmrtí Silase Eldera.

„Probereme to později," zakročila Loria. Vrhla mým směrem významný pohled, než jsem se mohla dál vyptávat.

Na Loriin vkus už toho přede mnou Aggie řekla až příliš, zvlášť když jsem neustále odmítala připojit se k nim oficiálně.

„Co je to za práci, Aggs?" zeptala jsem se, abych změnila téma a snížila napětí v místnosti.

Aggie se rozkašlala, až se Loria předklonila a plácla ji do zad. Nakonec se Aggie napila z hrnku před sebou a vzala Loriinu ruku do svých.

„Potřebuju, abys zachytila komunikaci radní Elderové, zvlášť dopisy, které posílá svému kontaktu v Endlocku."

Chvíli se v místnosti ozývaly jen nárazy do stolu, jak do něj Graylin zas a znovu bodal dýkou.

Rozesmála jsem se.

„Ty ses zbláznila?" Odsunula jsem se od stolu a vstala. Kromě kreditů jsem toužila po jediném: aby se Rada nikdy nedozvěděla o mé existenci. „Vždyť bych okamžitě skončila za mřížemi."

„Když se nenecháš chytit, tak neskončíš," odvětila Aggie. „Radní Elderová se nesvěřuje žádnému z našich agentů, kterým se podařilo dostat mezi její nejbližší důvěrníky. Veškeré důležité informace si nechává pro sebe, ale často posílá zprávy někomu

v Endlocku. A veškerá psaná komunikace putuje denním transportem s novými vězni. Ty jen musíš najít způsob, jak se k těm dopisům dostat."

„Proč vůbec posílá dopisy?" Zamračila jsem se, protože jsem tu otázku vyhrkla bez přemýšlení. „Proč nepoužívá kódované zprávy v tabletu?"

Gray se ušklíbl. „Jednomu z našich rekrutů z vnitřního kruhu Elderové se podařilo nabourat do zabezpečené komunikační platformy Rady. Moc toho nezjistil, než ho odřízli, ale Elderová od té doby posílá do Endlocku jen písemné zprávy, dokud její tým to narušení nevyřeší."

Zavrtěla jsem hlavou. To bylo… Netušila jsem, že Kolektiv má tak významné kontakty. Přesto jsem se do něčeho tak riskantního nehodlala pouštět.

„Je to důležité, Raven," pronesla Aggie jemně, jako by mi četla myšlenky. „Podle mého zdroje je radní Elderová v kontaktu s vůdci Severní osady a trvá na tom, že je chce se svým doprovodem navštívit."

„Proč?" podivila jsem se. Zvědavost potlačila můj zdravý rozum.

„Prohlašuje, že chce studovat růst jejich plodin, aby zjistila, jestli by se od nich naši vědci nemohli něco naučit, a zlepšit tak úrodu."

Půda kolem Dividia totiž chřadla.

Když jsem byla menší, moje rodina se o jídlo příliš nestrachovala. Pamatuju si, že jsme neměli úplný nadbytek, ale jen zřídka jsem musela do postele hladová. Jenže před deseti lety se něco změnilo. Země se vzbouřila – nejspíš se jednalo o nějaký skrytý vedlejší efekt, který se objevil v důsledku radiačního ozáření během války. Nyní plodiny odmítaly růst navzdory neustávajícím snahám našich nejzkušenějších odborníků a farmářů, kteří s otrávenou zeminou bojovali.

Jak jídla pořád ubývalo, ceny raketově rostly a nám hrozila smrt hladem.

„Myslíš si, že ve skutečnosti má se Severní osadou jiné plány?" zeptala jsem se a uvažovala nad Aggiinými slovy.

Aggie zavrtěla hlavou, ale nakonec promluvila Loria. „Kdyby jí tolik záleželo na tom, abychom měli co jíst, postarala by se o to, aby v Horním sektoru nedocházelo k takovému plýtvání a přejídání, a našim lidem by platila slušné mzdy. Bylo by dost pro všechny, jen kdyby dohlédla na správné rozdělení."

O tom jsem nic nevěděla, ale s Lorií nemělo smysl se hádat.

„O co jiného by jí šlo?" zeptala jsem se.

„To se právě snažíme zjistit," odtušila Aggie.

Zavrtěla jsem hlavou. „Aggs, víš, že bych pro tebe udělala cokoliv, ale tohle… tohle je rozsudek smrti."

„Jestli to někdo zvládne, tak jsi to ty," pronesla Aggie a přitom zívla. Železník jí pomáhal tlumit bolest, ale působil i jako sedativum. Na poradě už Aggie dlouho nevydrží.

Na chvíli jsem se odmlčela a uvažovala. „Zakaž Jedovi, aby se přidal ke Kolektivu, a já to uvážím."

Tichý hovor mezi ostatními členy okamžitě ustal.

Gray se uchechtl a otevřel ústa, aby něco řekl, ale Loria ho umlčela pohledem.

„Raven." Aggie potřásla hlavou. „Už je dospělý. Nemůžeš ho chránit navždycky. Musí se rozhodovat sám."

„Nic jiného mi nabídnout nemůžeš. Přijmu akorát tohle a kredity."

„Raven…" hlesla Aggie, ale víčka se jí už klížila.

„Potřebujeme čas," skočila jí do řeči Loria a kývla mým směrem. „Už jdi. Promluvíme si zítra."

Usadila jsem se u baru a popíjela už třetí pivo, když mi vstaly vlásky na zátylku. Otočila jsem se na stoličce a přelétla místnost pohledem, až jsem objevila důvod, proč se tak cítím – muže sedícího v tmavém boxu v rohu. Naprosto neskrývaně na mě zíral.

Byl mladý, možná o rok či dva starší, než jsem ve svých třiadvaceti letech byla já, a oblečený celý v černém. Zlatavě hnědou pleť měl hladkou a bez poskvrny a dlouhé, ebenově černé vlasy si stáhl do uzlu, který v Dividiu nosila spousta mužů. Pár zbloudilých pramenů se mu uvolnilo a jemné vlny rámovaly vysoké lícní

kosti a ostře řezanou bradu. Přestože mu paže a široká ramena zakrývala košile, byla natolik úzká, abych pochopila, že zastává nějaké fyzicky náročné místo. Odhadovala jsem, že by mohl být tesař, nebo dokonce farmář, tedy že má jedno z těch mála povolání, díky nimž mají občané přístup do světa mimo zdi Dividia – samozřejmě pod bdělým dohledem městských strážných.

Odvrátila jsem se a uvažovala, že jeho pohledu možná přikládám příliš velký význam. Jenže mě nespouštěl z očí, ať jsem se na něj podívala, kdykoliv jsem chtěla.

Seskočila jsem ze stoličky a s rukou položenou na rukojeti dýky připnuté na stehně jsem vykročila přes místnost. Od doby, co jsem zašla dozadu za Aggie, dorazili další hosté, takže jsem se mezi nimi musela prodírat. Kdykoliv jsem se dotkla něčí upocené kůže, otřásla jsem se.

Muž na mě stále klidně hleděl, jako by ho můj příchod vůbec nepřekvapil, ačkoliv se mu rty zkroutily do mírného úsměvu.

Dávala jsem si na něj o to větší pozor.

Přistoupila jsem k jeho stolu a vklouzla do boxu tak blízko, že se naše ramena dotýkala. Zvedla jsem dýku, aby viděl ostrou špičku.

Otevřela jsem ústa, když vtom se místností rozlehl výkřik.

„Zhasněte! Do šedesáti vteřin tu je hlídka."

Během chvilky byly uhašeny všechny lucerny a místnost se ponořila do tmy. Skupinky bavících se zákazníků ztichly a kytaristka v koutě přerušila svou píseň uprostřed zabrnkání.

Nacpaná v omšelém boxu a překvapená náhlou ztrátou zraku jsem dýku pevně přitiskla k mužovu boku.

Tlumeně burácivě se uchechtl, až mi z toho zvuku naskákala husí kůže na pažích, ale nijak to neokomentoval. Vzduch naplnil jeho teplý dech; z vůně mátových listů a medoviny se mi zatočila hlava.

Venku na štěrku zakřupaly boty strážných na hlídce, jejich světlo přejelo přes okna nad našimi hlavami a zanechalo za sebou tančící stíny na zdech suterénu.

Jak rychle přišli, tak rychle zase odešli.

Personál hostince rozsvítil lampy, muzikantka začala znovu vyzpěvovat svou melancholickou melodii a v místnosti se rozpoutal obvyklý hlučný chaos.

„Co chceš?“ zeptala jsem se toho muže.

Pomalu mi pohledem putoval po tváři. Dlouho se zdržel na rtech, než se na mě zadíval očima barvy rozpuštěného medu lemovanýma hustými řasami. „Tohle,“ zazubil se. „Ačkoliv bez té tvé dýky dloubající mě do boku bych se klidně obešel.“

„Tohle?“ zopakovala jsem a povytáhla na něj obočí.

„Mhmm,“ zahučel. „Krásnou, nebezpečnou ženu, která by se ke mně v tomhle boxu tiskla.“

On se mnou snad *flirtuje*? Do tváří mi vystoupalo horko. Po večeru stráveném na lovu a po tom, co mě Aggie požádala, abych zachytila komunikaci Rady, jsem znervózněla a okamžitě jsem si tohohle muže zařadila jako hrozbu. Možná jsem se ale spletla. Třeba představoval rozptýlení, jež jsem zrovna teď potřebovala.

Hodila jsem odpovědnost za hlavu a sjela ho pohledem od hlavy k patě, přičemž jsem zaznamenala jeho dokonale ušité oblečení. Látka bez jediné poskvrnky vypadala zbrusu nová. Nikde jsem neobjevila záplaty zakrývající ošoupané lokty nebo kolena, a když jsem nakoukla pod stůl, spatřila jsem boty bez jediného škrábnutí. Farmář to tedy nebude.

„Nejsi odsud,“ prohodila jsem s přimhouřenýma očima. „Prostřední sektor? Co tady pohledáváš?“

„Měl jsem se s někým sejít, ale nedorazil,“ odvětil muž s pohledem upřeným do místnosti.

„Znám většinu lidí, co chodí k Vernovi. Koho hledáš?“

Chvíli na mě upřeně hleděl. Semkl rty, jako by zvažoval, jestli se mi svěřit, a případné výhody, kdyby to udělal. „Erise Cybina.“

Přiměla jsem se nehnout ani brvou. „Je to tvůj přítel?“

„Chci mu něco oplatit.“

Povytáhla jsem jedno obočí. „Ty dlužíš Erisovi? Tak to jsi větší idiot, než jsem si myslela.“

„Ty ho znáš?“

„Vím o něm.“

„Je tady?“ zeptal se muž a zadržoval při tom dech.

Zavrtěla jsem hlavou a zopakovala Grayova slova. „Vážně si myslíš, že by se tu po těch dnešních zprávách objevil?“

Muž posmutněl, ale zároveň se ušklíbl. „To je škoda. Řekl bych ale, že tvoje společnost je dobrá cena útěchy.“

„Cena útěchy?“ Protočila jsem oči. „Ty vážně víš, jak zařídit, aby se žena cítila výjimečná. Netvrď mi prosím, že tahle hláška vážně zabírá.“

„To mi musíš říct ty. Zkouším ji poprvé.“

Šťouchl nohou pod stolem do mé a já se zajíkla.

„No, přijde na to. Co tímhle,“ ukázala jsem mezi nás, „chceš dokázat?“

„Doufal jsem, že tě svým šarmem přesvědčím, abys se mnou šla ke mně domů,“ zamrkal.

Zrychlil se mi pulz.

„Jsi příšerně nafoukaný,“ protáhla jsem, vrátila dýku do pouzdra a uvolnila ramena. „Sice tě nebodnu do žeber, ale to neznamená, že mě dostaneš nahou do svého bytu.“

„Nahou?“ Potemněly mu oči. „Tak to vidíš: snažíš se mě zkazit, když jsem jenom chtěl, abys mě odvedla domů. Není moc bezpečné potulovat se tu sám.“

Odfrkla jsem si a dopila pivo, alkohol mi stoupl rovnou do hlavy a vyhnal veškeré myšlenky na Torina a Erise a prázdnou spíž. „Proč mám pocit, že tebe už víc zkazit nejde?“ vydechla jsem. Předklonila jsem se, až naše rty dělilo jen pár centimetrů.

Měla jsem na vybranou, jestli se vrátím do svého smutného, prázdného bytu a budu hloubat nad krví na svých rukou, nebo dovolím pohlednému cizinci, aby mi pomohl hodit veškeré starosti za hlavu.

Zas tak složité rozhodování to nebylo.

„Je to legrační,“ řekl, aniž odtrhl pohled od mých úst, „ale já mám ten samý pocit o tobě.“

„Já jsem Raven,“ prozradila jsem. Chtěla jsem, aby o mně věděl aspoň *něco*, než ho políbím.

Zaváhal, ale nakonec pronesl: „Vale.“

Naklonila jsem se blíž, byla jsem jen krůček od toho, abych zrušila poslední centimetry mezi námi a vytěsnila poslední zbytky svého příšerného dne, když vtom se vedle nás ozval hurónský smích. Zničehonic jsem byla mokrá – po tváři mi stékala teplá, nakyslá tekutina.

Vyskočila jsem a přejela si rukou po obličeji, abych si vytřela pivo z pálících očí.

„Pardon," zamumlal nějaký muž a přistoupil ke mně. „Jenom jsem se snažil získat tvoji pozornost."

Zhluboka jsem se nadechla nosem a syčivě vydechla pusou. Jenom další ožrala. Žádná hrozba.

Jenže pak mě popadl za zápěstí.

„Pusť ji," zavrčel Vale, který se zvedl z boxu.

Protočila jsem oči a sáhla po dýce.

„Viděl jsem, jak se k němu tulíš," drmolil opilec. „Ale jestli hledáš společnost, vsadím se, že ti můžu nabídnout mnohem víc než on."

„To zní vážně lákavě," ucedila jsem, vytrhla mu zápěstí a obrátila se na Valea. „Ale nemám zájem."

„Mrcho," zamumlal tlumeně.

Za to, že skončil na zemi v bezvědomí a s monoklem a zlomeným nosem, jsem nemohla.

Zatřásla jsem rukou, abych se zbavila bolesti kloubů.

„Jak jsem řekl," polechtala mě Valeova slova na uchu, když se ke mně naklonil, „cítil bych se v mnohem větším bezpečí, kdybys mě doprovodila domů."

Nemohla jsem si pomoct a rozesmála se.

„To po sobě ani neuklidíš?" zavolal Vern, když viděl, jak se dívám k východu.

„Dneska jsi nějaký ukecaný, co, Verne?" konstatovala jsem a zamířila do kumbálu s úklidovými prostředky. Podařilo se mi probojovat přes pavučiny a švábya popadla jsem kbelík s mopem, které zřejmě ještě nikdy nikdo nepoužil.

Hodila jsem je na muže v bezvědomí. „Brzy se probere. Donuť jeho, aby po sobě ten svinčík uklidil."

Vern něco zabručel, ale já už pokynula Valeovi a vyběhla po schodech a ven ze dveří do spícího města.

3

„V Dolním sektoru nyní platí zákaz vycházení. Až do rána nesmí občané za žádných okolností opustit své domovy. Pokud někdo bude přistižen na ulici, bude okamžitě zatčen.“

Z reproduktorů se opakovaně linul monotónní hlas radní Elderové a zařezával se do ztichlých ulic.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala jsem se.

Několik minut jsme šli pěšky, drželi se blízko u domů a pátrali ve stínech po hlídkujících strážných.

Srdce mi v hrudi dunělo a já si teprve teď, ve tmavé uličce s cizím člověkem, uvědomila vlastní pitomost.

Pivo a to, jak Valeovy rty vypadaly ve světle lucerny, mi stouply do hlavy. Jenže když se mi pod obnošenou bundu vkrádal studený vítr a hrozilo, že nás dopadnou strážní, věděla jsem, že bych měla ležet pěkně doma v bezpečí, zachumlaná v posteli.

„Už jen kousíček,“ odpověděl Vale. Natáhl se a vzal mě za ruku. Sevřel mě teplými prsty a cosi ve mně probudil.

Možná to bude přece jen v pořádku.

Třeba bych se aspoň na jednu noc nemusela strachovat o Jeda a nájem a další odměnu. Mohla bych udělat něco pro sebe.

Z křižovatky na konci uličky se ozvalo zarachocení a já ztuhla.

„Něco jsem tam zaslechl,“ uslyšela jsem odtamtud něčí tichý hlas; na můj vkus byl až příliš blízko.

„Vykašli se na to, Gline," odpověděl dunivý baryton. „Vždyť už skoro končíme. Kdybychom někoho našli, museli bychom vyřídit spoustu papírování a domů se dostali až za několik hodin."

Ucítila jsem, jak mě někdo zatahal za ruku. Vale mě odtáhl dozadu a přitiskl si prst na rty.

Udělala jsem další krok a přitom kopla do prázdné lahve. Rozbila se o cihly nejbližší budovy. S vytřeštěnýma očima jsem se otočila na Valea.

Ticho.

A pak zvuk rychlých kroků.

Zhluboka jsem se nadechla, pomalu vydechla a pátrala v okolí po únikové cestě.

Uličku lemovaly obytné domy, jenže jsem nikde nezahlédla žádná nouzová schodiště ani žebříky, po nichž bychom mohli vylézt. Ani žádná nízko položená okna, do nichž bychom se vkradli, ani nic velkého, za čím bychom se schovali.

Sáhla jsem po dýce připnuté na stehně.

„Ostří bude proti jejich pistolím k ničemu," zašeptal Vale.

Zarazila jsem se.

Jestli nemůžu bojovat, je po všem.

Jediná cesta z uličky vedla před námi, nebo daleko za námi, odkud jsme přišli.

Ztuhla jsem, hrdlo se mi stáhlo a nedokázala jsem popadnout dech. Umřu v Endlocku, stejně jako moji rodiče.

A Jed se o sebe bude muset postarat sám.

Pevně jsem sevřela rukojeť dýky a vytáhla ji z pouzdra. Živou mě nedostanou.

Pak jsem na paži ucítila ruku.

„Věříš mi?" Vale u mě stál tak blízko, že jsem na tváři cítila jeho dech.

„Ani trochu," špitla jsem.

Vykročil ke mně a já couvala, až jsem narazila do cihlové zdi a neměla už kam ustoupit.

„Slibuju, že tě z toho dostanu," zašeptal Vale. „Dovol mi, abych tě políbil."

Téměř jsem se nad tím absurdním návrhem rozesmála, ale zarazila jsem se, když se všechno kolem mě jakoby projasnilo.

S roztřesenýma rukama jsem poslouchala, jak se kroky strážných blíží, a naposledy jsem se několikrát nadechla.

Neměla jsem kam utéct ani kde se skrýt.

Z tohohle se živá nedostanu.

Můžu se ale rozhodnout, že poslední okamžiky prožiju s rozkoší místo strachu.

Vrátila jsem dýku zpět do pouzdra.

„Dobře."

Jestli to Valea překvapilo, nedal to na sobě znát. Velkýma rukama mi vyjel po těle až ke krku a vzal můj obličej do dlaní s palci pod čelistí. A pak své rty přitiskl k mým.

Zasténal, když jsem je rozevřela. Nejdřív mi po nich přejel jazykem, načež jím vklouzl do mých úst.

S prudce bušícím srdcem jsem si ho přitáhla blíž. Vyjela jsem mu rukama po zádech ke krku a vlasům, až jsem nahmatala gumičku, která mu hebké prameny držela dál od tváře. Rozpustila jsem je a zabořila do nich prsty, abych si vychutnala jejich sametovou jemnost.

V pozadí někdo mluvil, ale nerozeznala jsem slova.

Žilami mi koloval adrenalin, strach se mísil s chtíčem a já se ve Valeovi ztrácela. Vášnivě jsem ho líbala a užívala si jeho dotek. Jednou rukou jsem mu vklouzla pod lem košile a pohladila pevné svaly na břiše. Ve slabinách se mi shromažďoval žár. Tlumeně jsem zasténala a on mě na oplátku kousl do spodního rtu.

„Opatrně, ptáčku," zavrčel. „Jinak kvůli tobě ještě zapomenu, že tu nejsme sami."

Mně už se to z hlavy vykouřilo.

„Otočte se čelem ke zdi a zvedněte ruce." Tmu proťalo světlo baterky a na okamžik mě oslepilo.

„Nehýbej se," zašeptal Vale. Palcem mi přejel po dosud rozevřených rtech. Pak se obrátil na strážné a tělem mě skoro celou zakryl.

„Řekl jsem –" spustil hlídač.

„Já tě slyšel," přerušil ho Vale potichu. Neviděla jsem, co dělá s rukama, ale zřejmě si vyhrnul rukáv a něco jim ukazoval na zápěstí, hodinky nebo náramek nebo –

„Vale, myslím, že bys je měl poslechnout," špitla jsem. Skrytá za ním tak, že mě strážní neviděli, jsem znovu vytáhla dýku. „Mohli by ti ublížit."

Oba strážní však zmlkli a světlo baterky mě přestalo oslepovat.

„Omlouváme se. Pokračujte, prosím."

Ztuhla jsem, bylo mi jasné, že jsem se musela přeslechnout.

Oba se však otočili a prakticky utekli zpátky tam, odkud přišli. Zůstala jsem tam potichu stát, ohromený pohled jsem upírala na Valeova záda.

Sevřel se mi žaludek, když mi došlo, co jsem provedla. Koho jsem políbila. Protože existovala jen jediná věc, která mohla člověka z Dolního sektoru zachránit před zatčením kvůli zákazu vycházení.

Mlčela jsem celou minutu, než kroky strážných utichly. Vale se ke mně konečně otočil.

„Ty jsi strážný." Ta slova se chvěla, když mi splynula ze rtů, ačkoliv jsem si byla jistá, že mám pravdu. Vale se ani trochu nebál, když se k nám ti dva přihnali.

Byl jedním z přisluhovačů Rady a já se s ním *líbala*. Ruce, v nichž jsem třímala dýku, se mi třásly, jak ho toužily probodnout. Jen myšlenka na Jeda mě přiměla, abych zbraň vrátila do pouzdra.

„Něco takového." Ušklíbl se tomu, co spatřil v mých očích.

Odtáhla jsem se a praštila ho přímo do tváře. Zaslechla jsem křupnutí a vyheknutí, ale utekla jsem, než jsem mohla zjistit, jak zareaguje.

Když jsem se vrátila domů, všude byla tma – elektřinu dosud nezapnuli. Vrávorala jsem po schodech, zatímco mi hlava pulzovala bolestí. Sáhla jsem do kapsy pro klíče.

Zacloumala jsem rozbitou klikou a natočila ji tak, abych mohla otevřít, ale místo toho, aby klíč zapadl do zámku, se dveře bez

odporu otevřely. Musela jsem se chytit zárubně, abych neskončila tváří na popraskaných kachličkách podlahy v kuchyni.

Jed zřejmě zapomněl zamknout.

Rozhlédla jsem se a zkontrolovala, že všechno vypadá jako obvykle. Aspoň troška štěstí tuhle podělanou noc.

Padla jsem do postele, aniž bych se převlékla, a probudila se na proleželé matraci o pár hodin později, protože mi hlava třeštila bolestí.

Nebo jsem si jen myslela, že to je tím, dokud jsem nezaslechla Aggie, jak buší na vstupní dveře a volá na mě, abych vstala z postele.

Lůžko zavrzalo, načež jsem se vyškrábala na nohy.

„Vždyť už jdu!" zavolala jsem. „Mohla bys s tím bušením přestat?"

Než jsem došla do kuchyně, Aggie si odemkla svým klíčem, vešla dál a dala na sporák konvici. Posadila se na jednu z neladících židlí kolem vratkého jídelního stolu a tvář jí ozařovalo tlumené světlo úsvitu dopadající sem oknem nad dřezem. Oči jí rámovaly temné kruhy.

„U všech ran, Aggs. Co tady děláš?"

„Posaď se," odvětila. Moji otázku ignorovala.

„Co se stalo?"

„Posaď se," zopakovala a mně se sevřelo srdce. Domnívala jsem se, že mě přišla přemluvit, abych pomohla Kolektivu, ovšem proč by se jí při tom tolik chvěly ruce?

„Fajn." Zvedla jsem dlaně na znamení kapitulace a posadila se na jednu z rozviklaných židlí. „Ale mluv potichu. Jed se před chvílí zřejmě vrátil z práce a usnul. Tak ať ho neprobudíš."

„Jeda včera v noci zatkli, Raven."

Roztřeseně jsem se rozesmála. „To není legrační, Aggs."

„Já nežertuju."

„Jed spí," řekla jsem. V tu chvíli jsem si všimla prázdného háčku u dveří, kde měla viset jeho bunda.

Aggie zavrtěla hlavou a svěsila koutky úst. Možná bych jí stále nevěřila, kdyby jí do očí nevhrkly slzy.

Sevřela mě panika. Vstala jsem a se srdcem až v krku sprintovala do Jedova pokoje.

Rozrazila jsem dveře a trhla sebou, když praštily do zdi. Pohledem jsem prohledávala místnost.

Postel měl stále ustlanou, povlečení hladké a bez jakýchkoliv pochybností nedotčené.

Sevřel se mi žaludek a útroby se mi proměnily v led. Jed byl chytrý. Opatrný. Vždycky se od potíží držel dál a nikdy nepřišel domů pozdě. Pokud tu teď nebyl…

Vrátila jsem se do kuchyně ve chvíli, kdy Aggie přede mě na stůl postavila hrnek horkého čaje.

„Potkala jsem ho U Verna chvilku před jeho směnou," zašeptala jsem. Ruce jsem sevřela do pěstí a položila si je na stehna. „Co se stalo?"

„Napij se," pobídla mě a postrčila ke mně hrnek.

Zvedla jsem ho a nadechla se vůně mátového čaje. Teplo z hrníčku mi pronikalo do rukou a zahnalo trošku chladu, který mi zalézal až do morku kostí.

„Řekni mi to."

„Stalo se to chvíli po zákazu vycházení. Byl v práci asi tak hodinu, když ho našel syn Torina Bonda," vysvětlovala Aggie. Naklonila se blíž ke mně, jako by vycítila, že se sotva držím pohromadě.

„Syn Torina Bonda," zopakovala jsem otupěle. Napila jsem se horkého čaje, až mi popálil hrdlo.

Aggie přikývla. „Torinův syn se přátelí s Roaldem, synem radního Baskana. Leif mi vyprávěl o tom, jak ti dva v doprovodu strážného nakráčeli do čističky a nikdo je nezastavil."

Leif také patřil ke Kolektivu. Byl stejně starý jako Jed a v čističce spolu trávili většinu směn.

„Co udělali?" Položila jsem hrnek na stůl, než mi vypadne z třesoucích se rukou.

„Napadli ho. Jakmile se začal bránit, zatkli ho."

„Ale vždyť se jednalo o sebeobranu! To přece není žádný zločin," vykřikla jsem a praštila do stolu.

„Když syn radního řekne, že je to zločin, tak to zločin je," konstatovala Aggie. Svírala svůj hrnek s čajem tak silně, až jí klouby na rukou zbělaly.

„Ale proč by šli po něm? Proč ne po mně?"

„Leif říkal, že se Jedovi posmívali. Prý tě hledali tady doma, ale když tě tu nenašli, napadlo je, že místo tebe pošlou do Endlocku jeho."

Ty odemčené dveře.

Přišli za mnou, a místo abych tu byla a oni si mohli vybít svůj vztek na mně, popíjela jsem U Verna s úmyslem zahřívat postel nějakému cizinci.

Neochránila jsem Jeda.

Vstala jsem a sáhla pro bundu. „Promluvíme si s kapitánem Flintem," oznámila jsem Aggie. „Budu pracovat zadarmo. Nechám mu svoje kredity, pokud Jeda pustí na svobodu."

„Na to je pozdě, Raven." Aggie se dotkla mého ramene. „Jeda odvezli večerním transportem. Teď už bude v Endlocku."

Její slova visela ve vzduchu a v nekonečné smyčce se mi přehrávala v hlavě. Jed je v Endlocku.

Zhluboka jsem se nadechla. Ruce se mi třásly a místnost se kolem mě točila, jak jsem se snažila dostat do plic vzduch. „Musíme něco udělat."

Aggie viděla, jak panikařím, a když jí došlo, že z nás dvou musí ona být ta klidná, rychle mě pobídla zpátky na židli a posadila se proti mně.

„Musím ho dostat ven," zašeptala jsem.

„A taky to uděláš," odvětila bez váhání. Trošičku jsem se uvolnila.

„Jak?" zeptala jsem se. Můj hlas zněl tence, skoro dětsky.

„Než jsem přišla sem, promluvila jsem si s členy Kolektivu. Souhlasili, že ti pomůžou dostat Jeda do bezpečí výměnou za tvoji pomoc. Zařídíš pro nás pár věcí a my tě dostaneme do Endlocku."

„Jak Jedovi pomůžu, pokud budu zavřená s ním?" zeptala jsem se ostře, protože jsem nechápala, k čemu by mi to bylo.

„Drahoušku, jediný způsob, jak se dostat ven, je zevnitř."

„Dostat se ven?" Hořce jsem se rozesmála. „Z toho vězení nikdy nikdo neutekl."

„Zatím. Máme uvnitř člověka, který na tom už nějakou dobu pracuje. Vy dva, s Kolektivem na vaší straně, to dokážete."

„A to je všechno?" Z jejích úst to znělo snadno, já však věděla, že žádný vězeň se z Endlocku ještě nikdy nedostal. „Udělám pro vás pár službiček a váš kontakt mi pomůže utéct z Endlocku? A co pak? Kam bychom šli?"

„Ne," namítla Aggie. „Ty službičky spočívají v tom, že pomůžeš Jedovi *a* našemu kontaktu uprchnout. Pak se vy tři vydáte na cestu do Severní osady a dohlédnete na to, aby se náš kontakt dostal bez újmy přes Pustiny."

„Zbláznila ses?" sykla jsem. „Už tak bude nemožné dostat Jeda ven, a já si to tam mám jen tak nakráčet a uprchnout s ním a nějakým cizím člověkem a ještě se pak dostat až do Severní osady?"

Aggie zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Zřejmě nechápeš situaci, Raven. Musela jsem využít všech laskavostí, které mi členové Kolektivu dluží, aby souhlasili, že náš kontakt dovedeš do Severní osady. Souhlasili s tím, protože jsem je přesvědčila, že díky bojovým dovednostem, které jsi získala jako lovkyně lidí, dokážeš náš kontakt při cestě přes Pustiny ochránit. Na tobě ani na Jedovi jim nezáleží. *Mně* ano. Taky jsem jim řekla, že se k nám nikdy nepřipojíš, pokud Jedovi nepomůžeme."

To byla samozřejmě pravda.

A sama bych se z Endlocku nikdy nedostala.

Plán s vysokou pravděpodobností smrti působil pořád lépe než jistá smrt, jež by Jeda čekala, kdybych to nezkusila.

Povzdechla jsem si a promnula si oči. „Čím je ten kontakt tak výjimečný, že Kolektiv klidně riskuje jeho záchranu?"

„To nemusíš vědět, Raven." Aggie se napila čaje. „Nejsi jedna z nás."

To bylo fér. „Jak víte, že váš kontakt bude stále naživu, až se tam dostanu? Můžou ho kdykoliv zabít při lovu."

„Můžou ji zabít," přikývla Aggie. „Ale bude naživu. Párkrát už ji vybrali, ale většinou na sebe při výběru na lov dokáže neupozorňovat. A máme uvnitř pár lidí, kteří čas od času zakročí."

Zvedla jsem ruku, abych se dotkla medailonku, který jsem nosila na krku. Tohle bezděčné, uklidňující gesto jsem od chvíle, co mi ho máma dala, opakovala snad tisíckrát.

„Já to nechápu," přiznala jsem nakonec, když jsem se trošičku upokojila. „Proč po mně chceš, abych to udělala, pokud uvnitř máte svoje lidi?"

„Kit není jejich hlavním úkolem. Pomáhají jí jen tehdy, když tím neohrozí své mise."

Mise.

Aggie mi v uplynulých letech zjevně tajila víc, než jsem si myslela. Nedokázala jsem pochopit, že má v Endlocku svoje lidi.

„Povíš mi, kdo to je? Kdybych potřebovala pomoc?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Kdyby tě s tou informací někdo chytil…"

„Neprozradila bych je," namítla jsem.

„Nikdy tě nikdo nemučil," zašeptala Aggie a mně spadla brada. „A podle mého bys práskla kohokoliv, kdyby to znamenalo, že zachráníš Jedův život."

Odvrátila jsem pohled, nechtěla jsem, aby mi z tváře vyčetla, že se nemýlí. „Fajn. Rozumím. Dostanu jen nezbytné informace."

Aggie přikývla a já dlouze vydechla. Hlavou se mi však stále honily spousty otázek.

„A vůdci Severní osady nás pustí dál, až tam přijdeme? Jen tak?"

Dividium patřilo k jednomu z pěti velkých měst, které vznikly před padesáti lety, poté co druhá občanská válka rozmetala na kousky to, co kdysi bývalo Spojenými státy. Další dvě města se stejně jako Dividium nacházela na Východním pobřeží, ačkoliv stovky kilometrů daleko za neprostupnými Pustinami. Další dvě města se rozkládala na Západním pobřeží. Všechna měla vlastní samosprávu a fungovala nezávisle na sobě, s vlastními vůdci a zákony. Podle toho, co jsem o ostatních městech věděla, což bohužel moc nebylo, žádné z nich nemělo vězeňský systém jako Endlock.

O městech se vědělo, ale o osadách, kde lidé údajně měli větší svobodu, jsem slýchala jen zvěsti – tiché rozhovory v zakázaných suterénních krčmách. Měla to být místa, která nebyla jadernou válkou zasažena tak silně a kde se země dokázala rychleji vzpamatovat. Díky tomu se tam uživily menší skupiny lidí, kteří dávali přednost prostšímu, venkovskému způsobu života daleko od moderní infrastruktury, na jejíž vybudování osady neměly prostředky.

Nejblíž k Dividiu se nacházela Severní osada. Přestože jsem o její existenci slyšela, dokud ji nespatřím na vlastní oči, neuvěřím, že to není jen fantazie.

„Vůdci Severní osady nepustí dovnitř jen tak někoho," odpověděla Aggie. „Ale pokud s vámi bude náš kontakt, nebudou vám ve vstupu bránit. Máme dohodu."

„Dohodu?"

„To nemusíš vědět," zopakovala Aggie významně.

Protočila jsem oči, ale zároveň jsem přikývla.

Stejně jsem neměla na vybranou.

„Melody s Keatonem by na tebe byli hrdí," zašeptala Aggie a mně se zadrhl dech.

Moji rodiče.

Jejich jména už jsem moc často neslýchala. Otec před zatčením vedl buňku Kolektivu v Dolním sektoru. Tehdy se rebelové soustředili spíš na to, aby lidé neskončili v Endlocku, než na útoky proti Radě.

Snažili se udržet mír a nezamlouvalo by se jim, že se ze mě stala lovkyně lidí.

Jenže Aggie měla nejspíš pravdu – byli by na mě hrdí, že si troufám jít Jeda zachránit.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Fajn. Jdu do toho. Kdy mě pošlete do Endlocku?"

Aggie dopila čaj a vstala.

„Dnes."

4

Vyšly jsme z bytu na přeplněné náměstí plné občanů, kteří utráceli své tvrdě vydělané kredity za jídlo a zásoby, jež jim vydrží sotva na týden. Pečlivě hodnotili nejlevnější ovoce, zeleninu a obilí, zatímco obchodníci balili potlučenou zeleninu a bochníky dosud teplého semínkového chleba.

Minula jsem prodavače, který hlasitě pokřikoval a snažil se přilákat zákazníky obřími slevami na loňské zboží z Endlocku. Přitom mával letáky s možností financování pro ty, kteří si návštěvu věznice nemohli dovolit zaplatit dopředu.

„Nic víc nemám, slečno!“ zařval mi prakticky přímo do ucha a popadl mě za paži. „Jestli máte informace o někom, kdo spáchal zločin, můžete ho nahlásit u mě. Jsem zástupce kanceláře Endlock Experience, takže jsem oprávněný poskytnout vám prostředky na lov výměnou za informace, které by vedly k dopadení pachatele.“

Pohrdavě jsem se ušklíbla a vytrhla se z jeho sevření. Kreditový program Endlocku představoval nejnovější trik, jak zajistit, aby si občané vzájemně nedůvěřovali.

Otočila jsem se zády k obchodníkovi, podívala se doprava a zahlédla Graylina. Proplétal se skupinkou dětí a z brašny rozdával přídělové tyčinky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Jako lapit divokého ptáčka**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.